

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. Варна, 01.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Търговско дело № 20213100900353 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по **искова молба вх. № 11162/09.06.2021 г.** от СТ. ЯК. С., ЕГН *****, с местожителство в *****, с която е предявен иск за **осъждането на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ““ АД**, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, Бул. „Г.М. Димитров“, № 1, **да заплати сумата 30000.00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпiani неимуществени вреди - болки, страдания и травматични увреждания, в резултат на ПТП, настъпило на 27.10.2020 г., на пешеходна пътека на ул. „Г. Бенковски“ и ул. „Д-р Пюскилиев“, по вина на Ц.А.Д. като водач на л.а. „Пежо 206“, ДК № *****, ведно със законната лихва считано от 11.03.2021 г. (датата на изтичане на срока за произнасяне на застрахователя) до окончателното изплащане, на осн. чл. 432, ал. 1 КЗ, вр. чл 429 КЗ. Претендират се разноси, вкл. адв. Възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.

Ищцата основава претенцията си на гражданската отговорност на застраховано при ответника лице, по силата на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, с полица № BG/22/120002503061, чийто период на валидност обхваща и датата на ПТП. Излага, че при настъпване на произшествието е била пешеходка, пресичала е на пешеходна пътека, на зелен светофар и не е била пропусната от водача на автомобила. Сочи, че отговорността на виновния за произшествието е ангажирана като е одобрено споразумение по нохд № 1906/2021 г., на ВРС. В резултат на произшествието ѝ били причинени телесни увреждания, изразяващи се в счупване на долния край на лъчева кост, счупване на горния край на раменната кост, което наложило гипсова имобилизация на дясна предмишница, както и синини и натъртвания по главата и тялото. Сочи, че първите няколко месеца след произшествието трудно можела самостоятелно да задоволява ежедневните си

нужди и се налагало да ползва чужда помощ. В резултат на произшествието продължавала да търпи болки, не се чувствала добре, нито физически, нито емоционално, изпитвала страх и притеснение, когато се налагало да пътува в автомобил или при пресичане. Обективирани са доказателствени искания.

В срока по чл. 367 ГПК, ответникът „ЗАД ДаллБогг Живот и Здраве” АД, оспорва предявеният иск. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП, досежно л.а. „Пежо 206“, ДК № *****, обективирано в полица № BG/22/120002503061, с период на валидност 05.09.2020 г. – 04.09.2021 г. Оспорва твърденията изложени в исковата молба. Релевира възражение за съпричиняване от страна на ищцата във вредоносния резултат, изразяващо се в пресичане на платното за движение на бърз ход. Сочи, че твърденията на ищцата да е получила уврежданията описани в исковата молба са недоказани, поради липса на медицинска документация за проведени прегледи с оглед проследяването на състоянието ѝ. Твърди, че ищцата не е провеждала рехабилитация и физиолечение с оглед получените увреждания. Твърди, че преди произшествието ищцата е страдала от заболяванията „остеопороза“, „остеопения“ и „остеомалация“, които са удължили възстановителния период. Оспорва предявения иск по размер и счита, че претенцията не е съобразена с реално претърпяните болки и страдания. Оспорва акцесорния иск за лихва поради неоснователност на главния иск. Прави доказателствени искания.

Останалите твърдения и възражения, изложени в отговора са бланкетни и несъобразени с конкретиката на спора, поради което няма да бъдат коментирани.

В срока по чл. 372 ГПК, ищцата депозира допълнителна искова молба, в която от своята страна оспорва доводите въведени от ответника с отговора и ги счита за несъобразени с обективната действителност по спора. Сочи, че наказателната отговорност на водача е ангажирана именно за отнемане на предимството на пешеходец, на пешеходна пътека и при зелен светофар за пешеходци. Оспорва възраженията касаещи размера на предявения иск. Изразява становище по доказателствените искания на ответника.

В срока по чл. 373 ГПК, ответникът депозира допълнителен отговор, в който поддържа релевираните в отговора твърдения, възражения и оспорвания и репликира доводите на ищеца, изложени по реда на чл. 372 ГПК.

В съдебно заседание страните чрез процесуални представители поддържат исковата молба, допълнителната такава, отговора и допълнителния такъв, по изложените в тях доводи и възражения.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа и правна страна**:

На осн. чл. 146, т. 3 и 4 ГПК ПРИЕМА за признати и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата: - наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност” при ответника, за л.а. „Пежо 206“, ДК № *****, обективирано в полица № BG/22/120002503061, с период на валидност 05.09.2020 г. – 04.09.2021 г.

Не се спори между страните, а и се установява от материалите по приобщеното нхд № 1906/2021 г., на ВРС, VI с., че на осн. чл. 384, вр. чл. 382, ал. 7 НПК е одобрено споразумение, по силата на което обв. Ц.А.Д., ЕГН

***** е призната за виновна за това, че на 27.10.2020 г., в гр. Варна, при управление на МПС – л.а. „Пежо 206“, ДК № В 3407 РТ, нарушила правилата за движение по ЗДвП – чл. 119, ал. 1 ЗДвП, чл. 119, ал. 4 ЗДвП, чл. 120, ал. 1, т. 2 ЗДвП и по непредпазливост причинил на СТ. ЯК. С., средна телесна повреда – счупване на лъчевата кост на дясна предмишница на типично място, обусловило трайно затруднение на движението на десния горен крайник, за период от около 1.5 - 2 месеца, при благоприятно протичане на оздравителния процес като деянието е извършено на пешеходна пътека - престъпление по чл. 343, ал. 3, предл. последно, б. „а“, предл. 2, вр. чл. 343, ал. 1, б. „б“ НК.

Представен по делото е Лист за преглед на пациент в Спешно отделение на МБАЛ „Света Анна – Варна“ АД от 27.10.2020 г., от който се установява, че на посочената дата е извършен преглед на ищцата и е поставена гипсова имобилизация на дясна ръка за 35 дни.

Представени по делото са амбулаторни листи за извършени прегледи на ищцата за периода 28.10.2020 г. – 18.12.2020 г.

Представена по делото е писмена застрахователна претенция, отправена от ищцата до ответника, вх. № 4473/11.12.2020 г. Не се спори, че по претенцията е образувана щета № 0801-005755/2020-02, по която на 11.03.2020 г. е постановен отказ от изплащане на застрахователно обезщетение.

По делото е назначена съдебна автотехническа експертиза, чието заключение, неоспорено от страните, се цени от съда като компетентно и безпристрастно дадено. От заключението се установява, че пешеходката е била категорично видима за водача на автомобила преди потегляне при разрешителен сигнал, в малка дистанция под 20 м. а е стъпила на пътното платно, когато автомобила е бил на 9.1 м. преди точката на ПТП. Опасната зона на автомобила е била около 8.25 м., а видимостта от и към автомобила при стъпване на пешеходката на платното и точката на ПТП спрямо отдалечеността на автомобила е била 9.1 м. Експертът сочи, че автомобила се е движил от еднопосочната улица „Г. Бенковски“, крайна лява лента, към бул. „Хр. Ботев“, по ул. „Д-р Пюскюлиев“, крайна дясна лента след извършена маневра ляв завой. Установява се още, че пешеходката е имала възможност да установи намерението на автомобила да извърши маневра ляв завой на разстояние 9.1 м. и по-малко, след отклонение на автомобила към лентата обект на пресичане на пешеходката. Категорична видимост за навлизащия автомобил без намерение да пропусне пешеходците е имало спрямо началото на пешеходната пътека. Светлинния сигнал за автомобила и пешеходците е бил зелен разрешителен, към момента на настъпване на ПТП и към момента на стъпване на пешеходците на платното. Автомобиля се е намирал в изтеглено положение към средата на кръстовището, към момента на стъпване на пешеходците на платното. Експертът е установил, че кръстовището е регулирано от светофарна уредба, с ясно разположени при всеки ръкав пешеходни пътеки. Отделянето на пътните ленти преди навлизане в кръстовището е последством стоп-линии, следвани от пешеходни пътеки. При отсъствие на работеща светофарна уредба, ул. „Г. Бенковски“ пресича път с предимство по ул. „Д-р Пюскюлиев“.

По делото е назначена съдебно-психиатрична експертиза, чието заключение, неоспорено от страните, е прието от съда и се кредитира като компетентно и безпристрастно дадено. От заключението се установява, че

към момента на изследването ищцата е все още под влияние на преживяния стрес от ПТП, психичното ѝ състояние е твърде емоционално като провокира различни мисли и анализи у нея. Произшествието не е преработено и към момента, което провокира усещането, че не е действала адекватно, изпитва чувство за вина и страхове. Вещото лице е установило, че към настоящият момент ищцата е ретардирана, двигателно потисната, говори с тих и равен глас и се диагностицират клинични симптоми, които могат да дадат основание за поставяне на диагноза – Смесено тревожно-депресивно разстройство. Тези клинични симптоми са омекотени, но се насищат емоционално при извършване на освидетелстването. Експертът сочи, че клиничните симптоми на диагностицираното Смесено тревожно-депресивно разстройство, при съответно специализирано лечение и психотерапия може да отзвучат изцяло, но съществува възможност за тяхното „зариване“ и актуализиране при последваща психотравма. Ищцата е провеждала „самолечение с медикаменти“, което е свързано с нейната професия. В с.з. уточнява, че ищцата е с висше фармацевтично образование, което е допринесло тя да приема правилните медикаменти, в коректни дози, за което притежава знания. Тези действия на ищцата са допринесли за установеното омекотяване на клиничната симптоматика.

По делото е назначена и съдебно-медицинска експертиза, чието заключение, неоспорено от страните, е прието и се цени от настоящата инстанция като компетентно и безпристрастно дадено. От заключението се установява, че на 27.10.2020 г., в резултат на ПТП като пешеходец ищцата е получила счупване на големия туберкул на дясна раменна кост, счупване на дясна лъчева кост на типично място, травматичен оток и кръвонасядания по лицето, кръвонасядания в областта на десните горен и долен крайници, лявото ходило, ожулване в областта на дясно коляно. Посочените травми експертът сочи да са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, респ. удар от лек автомобил, с последващо прехвърляне през капака на същия, падане и удар в подлежащата повърхност. Установява се още, че счупването на дясна раменна става е обусловило трайно затруднение в движенията на десен горен крайник за период не по-малък от 3-4 месеца, а счупването на дясна лъчева кост на типичното място – за период не по-малък от 2 месеца. В съвкупност останалите травматични увреждания да обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Експертът сочи още, че между уврежданията и процесното ПТП е налице пряка причинно-следствена връзка. Ищцата е провела лечение с имобилизация, обезболяващи като към момента на извършения преглед функцията на десния горен крайник е възстановена, без дефицит като са извършвани системни контролни прегледи при специалисти по ортопедия и травматология, които са назначавали терапия и удължавали временната нетрудоспособност на ищцата. Във връзка с оздравителния процес на ищцата са били налице ограничения в двигателния режим и ежедневните дейности. След извършени справки експертът е установил, че е при ищцата е налице остеопороза на костната система, която спомага за по-бавното възстановяване, но не обуславя травматичните увреждания.

За установяване на претърпяните болки и страдания на страната на ищцата са събрани гласни доказателства посредством показанията на един свидетел – Пламен Игнатов Пейчев, син на ищцата, чиито показания съдът кредитира в частите, които са резултат на непосредствени и лични възприятия, не противоречат на останалите възприети за установени факти и

обстоятелства по делото и отчитайки възможната му заинтересованост.

Съобразно разпоредбата на чл. 429, ал. 1 КЗ със сключването на договор за застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят поема задължението да покрие отговорността на застрахования към трети лица за причинените имуществени и неимуществени вреди. Същевременно разпоредбата на чл. 477, ал. 1 и 2 КЗ предвижда, че обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства. Предявеният иск черпи правното си основание от разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ. Искът е пряк и е предоставен на увреденото лице срещу застрахователното дружество, с което причинителят на вредата се намира в облигационно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“.

Основателността на прекия иск на увредения срещу застрахователя за обезщетяване на причинените в резултат на застрахователно събитие вреди, предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца на валидно застрахователно правоотношение, настъпило застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка гражданска отговорност, настъпилите вреди, резултат от поведението на застрахования водач, включително обосноваване на техния вид и размер.

Както бе посочено във възприетата фактическа установеност обстоятелството, че към датата на произшествието е било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, за управлявания от виновния водач л.а. „Пежо 206“, ДК № *****, обективизирано в полица № BG/22/120002503061, с период на валидност 05.09.2020 г. – 04.09.2021 г. е прието за ненуждаещо се от доказване между страните по делото.

Не са спорни и фактите на настъпилото застрахователно събитие на 27.10.2020 г., както и че то представлява покрит от застрахователното правоотношение риск. С оглед обхвата на застрахователното покритие, регламентиран в разпоредбата на чл. 429, ал. 1 КЗ, застрахователят обезщетява всички вреди, за които отговаря застрахованото лице на основание чл. 45 ЗЗД.

Одобреното от съда споразумение има последиците на влязла в сила присъда, на осн. чл. 383, ал. 1 НПК и следователно **чл. 300 ГПК** изключва преценката на гражданския съд относно това дали е извършено деянието, противоправно ли е то и относно вината на дееца. С оглед на изричната забрана на коментираната разпоредба, съдът намира, че в настоящото производство не може да се изследва и въпросът относно причините, поради което настъпило произшествието, тъй като причините са релевантни към въпроса за вината. Що се отнася до механизма на произшествието, в гражданския процес тези факти могат да се обсъждат само досежно евентуално релевирано възражение за съпричиняване на вредоносния резултат.

Съдът намира, че от събраните в хода на настоящото производство безпротиворечиво се установява и причинната връзка между причинените вреди на ищцата и събитието.

Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в

Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и последователната съдебна практика на ВКС, при определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът се ръководи от критерия за справедливост. Уточнено е, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за „справедливост“ на съответния етап от развитие на обществото в Държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

От събраните в хода на производството гласни доказателства и специални знания се установява, че в резултат на произшествието ищцата е получила счупване на дясна раменна става и дясна лъчева кост, травматичен оток и кръвонасядания по лицето и десни горен и долен крайници, ляво ходило и ожулване в областта на дясно коляно. На ищцата е била поставена гипсова имобилизация като затруднението в движението на десния горен крайник е продължило около 3-4 месеца. През този период ищцата е била подпомагана от своя син, с когото живее заедно, както за ежедневните ѝ нужди, така и за поддръжката на домакинството и жилището. Преживяния в резултат на произшествието стрес се отразил и на психо-емоционалното състояние на ищцата, тя не можела да спи, нямала голямо желание да излиза. Преди произшествието ищцата била дейна и работещ пенсионер, след него престанала да работи и с травмираната ръка не можела да носи и вдига тежко, макар и функцията на крайника да е напълно възстановена. Към настоящият момент ищцата е развила Смесено тревожно-депресивно разстройство, чийто клинични симптоми са „омекотени“ в резултат на адекватното самолечение от страна на ищцата, по образование и професия фармацевт.

Твърдението на ответника, че ищцата страда от заболявания на костната система, които са обусловили продължителния процес по възстановяването ѝ се установява посредством събраните специални знания чрез заключението на СМЕ. Както бе посочено по-горе експертът сочи, че при ищцата е налице остеопороза на костната система като същата несъмнено спомага за по-бавното ѝ възстановяване, но не обуславя настъпването на уврежданията. Въпреки тези констатации обаче, по делото не са налице данни по причина заболяването на костната система възстановяването на ищцата да е отнело период от време надхвърлящ обичайния. Отделно от това, не би могло да се очаква пострадалите при пътно-транспортни произшествия да са само физически здрави индивиди. Поради което това възражение на ответника се преценява като неоснователно.

При анализа на всички обективни обстоятелства в конкретния казус – полученото увреждане на здравето, изразяващо се в телесни травми; причинените болки и страдания в резултат на причиненото увреждане – по време на инцидента, както и след това; съобразявайки възрастта на пострадалата; продължителността и степента на претърпените болки и страдания, причинените неудобства от екзистенциално естество; нарушения

житейски ритъм, изпитания стрес от произшествието, прераснал в Смесено тревожно-депресивно разстройство (макар и с омекотени клинични симптоми) и при съобразяване с конкретните икономически условия и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, които следва да се отчитат като ориентир за определяне на размера на дължимото застрахователно обезщетение, независимо от функционално обусловената отговорност на застрахователя от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие (в този смисъл е даденото разрешение в практиката на ВКС, формирана в множество решения - Р № 83/06.07.2009 г. по т. д. № 795/2008 г. на ВКС, ТК, II ТО, Р № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на ВКС, ТК, II ТО, Р № 189/04.07.2012 г. по т. д. № 634/2010 г. на ВКС, ТК, II ТО, Р № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на ВКС, ТК, I т. о., Р № 121/09.07.2012 г. по т. д. № 60/2012 г. на ВКС, ТК, II ТО и други съдебни актове), съдът намира за справедливо претърпяните болки и страдания да се остойностят в размер на **20000.00 лв.**

При тези изводи на съда, подлежи на обсъждане релевираното от страна на ответника по делото възражение за **съпричиняване**. Възражението на първо място е лишено от каквато и да е било конкретика, доколкото представлява дословно изброяване на някои от хипотезите на чл. 32, чл. 113 и чл. 114 ЗДвП, без да бъде съобразено с конкретиката на разглеждания случай. Единственото относимо към спора твърдение е това, че ищцата е извършила пресичането на платното на необозначено за това място и повдигнатото в цвят твърдението, че ищцата е пресякла при немигащ светлинен сигнал в червен цвят на светофар, регулиращ движението на пешеходци по платното.

При разглеждането на възражението съдът следва да извърши преценка доколко поведението на ищеца е способствало за настъпване на деликтния резултат. Релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който наред с проявеното от виновния неправомерно поведение, не би се стигнало до вредоносен резултат. Поради това не всяко поведение на пострадалия, действие или бездействие, дори и когато не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди. (така Р № 169/28.02.2012 г., т.д. № 762/2010 г., ВКС, II ТО).

Първото от посочените твърдения съдът намира, че в конкретния случай не би могло да бъде разглеждано, тъй като е попада в обхвата на разпоредбата на чл. 300 ГПК. Това е така, защото извършването на деянието на пешеходна пътека, е факт който е включен от Законодателя в обективните признаци от състава на извършеното от деликвента престъпление по чл. 343, ал. 3, предл. Последно НК и то като негов квалифициращ признак, обуславящ налагане на по-тежко наказание.

Що се касае до предприемането на пресичане от страна на ищцата при немигащ червен цвят за пешеходците от светофарната уредба, съдът намира, че същото остана неподкрепено от събраните в хода на производството специални знания, последством заключението на САТЕ.

Само за пълнота следва да бъде посочено, че нито една от останалите изброени от ответника хипотези от ЗДвП не се установи да е налице по делото.

Липсата на поведение на ищцата, което би могло да бъде квалифицирано като съпричиняващо във вредоносния резултат води до извод, че размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, определено от съда по реда на чл. 52 ЗЗД не следва да бъде редуцирано или на ищцата следва да се присъди неговия пълен размер – 20000.00 лв. като за разликата до претендирания размер от 30000.00 лв. искът ще следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Върху уважената претенция ищцата претендира заплащане на законната лихва. При произнасянето си съдът съобрази разпоредбата на чл. 429, ал. 2 и ал. 3 КЗ, предвиждащи, че в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице и се заплащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 от Кодекса или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая претенцията на ищцата е с начална дата 11.03.2021 г., съвпадаща с изтичането на срока за произнасяне на застрахователя по заявената писмена застрахователна претенция достигнала до него на 11.12.2020 г., както е възприето във фактическата установеност по делото. Тази дата съвпада и с датата на постановения по претенцията отказ. Поради което, съдът намира, че върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20000.00 лв. се дължи законна лихва, считано от 11.03.2021 г. до изплащането на обезщетението. Възражението на ответника срещу тази претенция е обвързано с неоснователността на главния иск, поради което няма да бъде обсъждано.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищцата макар и да се следват направените по делото разноси, съразмерно уважената част от иска, не се присъждат, доколкото не са налице данни за направени подобни разходи.

Предвид оказаната правна помощ и процесуално представителство на ищцата от страна на адв. Т.П., при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, съобразно представения Договор за правна помощ, без дата, то на адв. П. се следва възнаграждение изчислено от съда при съобразяване на чл. 7, ал. 2 от Наредба 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Минималния размер на възнаграждението възлиза на 1430.00 лв., при което съразмерно с уважената част от иска на присъждане подлежи сумата 953.33 лв.

На осн. Чл. 78, ал. 3 ГПК, съобразно направеното искане и представен Списък по чл. 80 ГПК, разноси се следват и на ответника, които възлизат общо на сумата 1355.00 лв. Така, съразмерно с отхвърлената част от иска на присъждане подлежи сумата 451.67 лв.

На осн. чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество, следва да бъде осъдено да заплати в полза на Бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненски окръжен съд, дължимата за разглеждане на делото държавна такса в размер на 800.00 лв., сумата 500.00 лв., възнаграждение за вещи лица, както и 5.00 лв., за служебното издаване на изпълнителен лист.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Дианабад“, бул. „Г.М. Димитров“, № 1 **ДА ЗАПЛАТИ** на СТ. ЯК. С., ЕГН *****, с местожителство в *****, сумата **20000.00 лв. (двадесет хиляди лева)**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки, страдания и травматични увреждания, в резултат на ПТП, настъпило на 27.10.2020 г., на пешеходна пътека на ул. „Г. Бенковски“ и ул. „Д-р Пюскилиев“, по вина на Ц.А.Д. като водач на л.а. „Пежо 206“, ДК № *****, ведно със законната лихва считано от 11.03.2021 г. (датата на изтичане на срока за произнасяне на застрахователя) до окончателното изплащане, на осн. чл. 432, ал. 1 КЗ, вр. чл. 429 КЗ като **ОТХВЪРЛЯ** иска, за разликата до предявеният размер от **30000.00 лв.**, обезщетение за неимуществени вреди.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Дианабад“, бул. „Г.М. Димитров“, № 1 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Т.И. П., ЕГН *****, със служебен адрес гр. София, ул. „Банат“, № 11-13, офис 5, сумата **953.00 лв. (деветстотин петдесет и три лева)**, възнаграждение за процесуално представителство, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.

ОСЪЖДА СТ. ЯК. С., ЕГН *****, с местожителство в ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Дианабад“, бул. „Г.М. Димитров“, № 1 сумата **451.67 лв. (четиристотин петдесет и един лева и 67 ст.)**, разноски по делото, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Дианабад“, бул. „Г.М. Димитров“, № 1 **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, в полза на Бюджета на съдебната власт, сумата **800.00 лв. (осемстотин лева)**, дължима държавна такса, сумата **500.00 лв. (петстотин лева)**, възнаграждение за вещи лица, както и сумата **5.00 лв. (пет лева)**, за служебното издаване на изпълнителен лист, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____